

LBRIS

We know
books

Ioana CRIȘMĂRUC

**OAMENII BUNI
FAC LUCRURI RELE**

||bestseller

Chișinău • București

2022

Prolog	3
1. Disperarea	5
2. Armistițiul	15
3. Remușcări	26
4. Ultimatum	34
5. Începutul sfârșitului	45
6. Primul compromis	57
7. E în regulă să nu fii în regulă	76
8. Prima zi	90
9. Justițiarul	102
10. Măști	110
11. Sicilia	125
12. 24 de ore	134
13. Amenințări	143
14. Manifest	151
15. La răscruce	157
16. Întâia noapte de dragoste	167
17. Pe loc, repaus!	176
18. Rapel	183
19. Jocuri de rol	194
20. Reprecursiuni	203
21. Cine pe cine minte?	211
22. Cota 0	217
23. De partea cui ești?	225
24. Rezistă!	236
25. Unde îți zboară gândul?	243
26. Ancheta	249
27. Apeluri pierdute	258
28. Cea mai frumoasă greșeală	270
29. Pe muchie de cuțit	281

DISPERAREA

Ceasul dreptunghiular fixat într-una dintre crăpăturile peretelui indică deja ora șase. Nu este nici pe departe ceva neobișnuit în faptul că Maya se trezește atât de devreme, după o noapte în care luna plină i-a alimentat gândurile ademenitoare, iar întunericul a învelit-o într-o stare permanentă de nesiguranță. Chiar dacă acum lumina stridentă a razelor îi inundă irisul căprui, năvălind în interiorul dormitorului printre fâșiile deformate ale jaluzelelor, parcă în urmă cu doar câteva secunde își proteja ochii de imaginile proiectate dincolo de pleoape, frecându-și cu podul palmei arcadele.

Chiar dacă tot ceea ce și-ar dori acum ar fi să își așeze capul pe perna moale, umplută cu pene de găscă, cea pe care bunica sa i-a dăruit-o în urmă cu mai bine de zece ani și fără de care nu mai poate dormi, se ridică atunci când un imbold puternic îi înțeapă talpa, provocându-i astfel o crampă care, după spusele unor cunoștințe, se va estompa doar dacă va călca zdravăn în laba piciorului. Se aruncă cu elan din pat și bătătorește parchetul care urlă sub fiecare atingere, de parcă ar suferi mult mai mult, apoi își târăște membrele până în bucătărie, loc în care își pregătește o ceașcă de cafea pe care o savurează alături de o țigară, apoi două, iar în cele din urmă trei. Deși nu a fost nicicând o fumătoare înrăită, în ultima perioadă a decis, voluntar sau mai puțin voluntar, să își lege neputințele de vicii care să îi ofere măcar o fărâmă, oricât de mărunță, de speranță.

După ce urcă la volanul autoturismului învechit dă piept în piept cu traficul infernal al măreței capitale. Chiar dacă în trecut îi făcea plăcere să conducă, având nenumărate amintiri între bucățile de fier vechi, în prezent energia, dinamismul și optimismul s-au conectat la un întrerupător care o face să treacă imediat de la o stare la alta. Cu siguranță nu este stabilă emoțional, iar aceasta este, de fapt, cauza

tuturor schimbărilor bruște de care se lovește zi de zi, fiind încă în faza de negare.

La capătul celor treizeci de minute petrecute pe bancheta incomodă, fata parchează mașina în fața unei clădiri de patru etaje. Rămâne nemișcată vreme de secunde bune, cu o mână pe fâșia rigidă de piele a schimbătorului de viteze, iar cu cealaltă pe picior. Privirea ei pierdută urmărește lipsită de empatie oamenii care se plimbă grăbiți dintr-o parte în alta.

– *Bună ziua!* îi adresează persoanei îmbrăcate în uniformă, poziționate cumva în spatele unei teighele protejate de un perete compact de sticlă.

– *Bună ziua!* duplică femeie. *Cu ce vă pot ajuta?* întrebă suspicios, de parcă nu ar fi văzut-o vreodată.

– *Trebuie să vorbesc cu domnul Valentin Sofa...*

– *Vă așteaptă la etajul trei!* strecoară printre buzele crăpate.

Se întoarce pe călcâie și urcă treptele găfâind. Este cert că nu efortul fizic îi provoacă această presiune din capul pieptului, forță care tinde să iasă la suprafață prin înțepături din ce în ce mai evidente. Îngrijorarea ei nu are de-a face cu durerea pe care o resimte, ci cu faptul că se plasează într-o poziție de vulnerabilitate înaintea interlocutorului său. Răsufală stânjenită de parcă ochii persoanelor din tablourile prinse în pereți sunt îndreptate către ea, analizând-o într-o manieră compromițătoare. Într-adevăr, se simte vinovată, poate chiar și din cauza locului în care se află, însă continuă să depășească lungimea culoarului și să se oprească în fața unei uși masive pe care este tipărit cu majuscule numele unui bărbat.

– *Intră!* sesizează un țipăt răgușit după ce își ia inima în dinți și lovește compoziția aspră de material.

Fără a avea încotro, se conformează atent ordinului și apasă clanța pentru a pătrunde în interiorul încăperii din care pornește sunetul. În spatele unui birou situat cumva în colțul opus ferestrei, unde lumina nu pătrunde în totalitate, se ascunde silueta ștearsă a unui individ subțirel.

– *Bună ziua!* șoșotește speriată, rămânând nemișcată în pragul ușii.

– *Bună ziua!* salută bărbatul politicos, făcându-i semn cu mâna

să se apropie. *Ți-ai amintit ceva?* o chestionează de nicăieri, cerce-tându-i curios reacțiile osândite.

– *Nu îmi pot aminti pentru că nu există ceva ce mi-aș putea aminti...*

– *Un om nu se poate mutila singur, nu în situația asta!* o întrerupe exigent. *Eu îți propun să facem o scurtă recapitulare, poate așa îți vei aduce aminte cele întâmplate!*

– *Nu știu dacă voi fi capabilă să retrăiesc din nou acel episod...* se scuză ea în speranța că va opri cursul a ceea ce știe cu certitudine că va urma.

– *Trebuie!* Am primit declarațiile unor prieteni comuni care au dorit să păstreze anonimatul pentru moment. *Ești curioasă?* interviuează agentul coleric. *Din ceea ce scrie aici reiese faptul că în ultima perioadă te-ai demonstrat a fi geloasă și în același timp distantă față de iubitul tău!* constată fluturându-i în nas câteva foi. *Față de persoana decedată!* se corectează perturbator.

– *Nu era vorba de gelozie!* exclamă cu tărie.

– *Dar despre ce era vorba?* o întrerupe ofițerul, făcându-și loc pentru un nou ghiont pe care să îl resimtă până în străfundul măduvei.

– *Nu era gelozie!* *Nicicând nu a fost vorba despre gelozie...* *Distanțare, într-adevăr, însă nicidecum gelozie!* argumentează Maya prin repetiții succesive.

– *Distanțare...* rezumă el. *Care este motivul pentru care v-ați distanțat?*

– *Motivul?* *Este simplu!* vorbește încet pentru a-și stăpâni izvorul de lacrimi pregătit să curgă în valuri peste obrajii ei. *În ultima perioadă s-a comportat mult mai ciudat decât o făcea de obicei... era mai retras și mai reținut în ceea ce mă privește... I-am cerut să justifice această schimbare, însă nu mi-a oferit un răspuns, motiv pentru care fiecare dintre noi am început să ridicăm un zid de protecție...* continuă ea, ștergându-și apăsător colțul ochiului.

– *Este posibil să vă fi înșelat?* o interviuează ridicând o sprânceană.

– *Nu!* răspunde fără a gândi. *Nu cred...* completează ulterior.

Tânăra înghite în sec saliva amăruie care nu doar că îi înfundă

cavitatea bucală ori de câte ori trage aer în piept, dar îi încetinește și ritmul respirațiilor, tocmai din teama de a nu se îneca cu propriile suspine. Un alt interogatoriu, alte cincisprezece minute care nu fac nimic altceva decât a-i menține deschise rănila. Poate că asta este rolul întrevederilor zilnice, iar prin scurtele recapitulări, agentul ține dinadins să îi amintească trecutul și să nu îi permită să uite nici cel mai mic detaliu. Nu este exclusă nici posibilitatea de a-i exploata slăbiciunile, mai ales atunci când durerea poate face un om să cedeze în orișice moment, mai devreme sau mai târziu, însă cu siguranță se va înmuia și va afirma tot ceea ce cotropitorul său dorește să audă.

– *În regulă! Cam atât pentru astăzi!* înștiințează bărbatul ascunzând un surâs satisfăcut, de parcă ar fi găsit acul în carul cu fân. *Mâine vor sosi câteva dovezi... motiv pentru care trebuie să fii aici la ora unu pentru a analiza în profunzime situația! Pas cu pas ne apropiem tot mai mult de elucidarea acestui mister!*

Valentin este un ofițer pe atât de scund, pe atât de dur a cărui vârstă înaintată, undeva la șaiszeci și cinci de ani, se face remarcată prin părul cărunt care începe să se rărească în creștetul capului. Se îmbracă mai mereu în costume închide la culoare, mai largi cu câteva numere față de corpul sfrijit în care membrele i se pierd, înotând printre cusături. Toate aceste bucăți de material atârnă pe el ca pe gard, motiv pentru care corpul i se rătăcește în țesătura de bună calitate care lasă la iveală carnea uscată ce dă impresia că se va desprinde oricând de pe oase.

Sub ochii de un verde spălăcit se zărește fără prea mult efort două pungi vineții de cearcăne, una sub fiecare membrană colorată. În privire nu i se citește întotdeauna severitatea pe care dorește dinadins să o transmită celor cu care interacționează în soluționarea cazurilor. Mai bine spus, suspectilor de infracțiuni de natură penală. Într-adevăr, caracterul lui se lasă ghidat de instinctele primare, acționând și reacționând la primul reflex, de aici și toate atacurile mai mult sau mai puțin accentuate de următoare cuvinte, reacții sau gesturi. În plus, este tiparul de om care dorește să găsească mereu răspunsurile care îi validează opinia, chiar și atunci când aceste adevăruri nu sunt decât niște minciuni pe care și el, la rândul lui, pare a fi intrigat în a le crede. Este produsul încercării

de supraviețuire într-un mediu într-atât de agresiv încât l-a transformat într-un personaj agresiv. Ca orișicine, probabil că nu s-a născut rău, ci a devenit rece, violent și indiferent față de cei care îl înconjoară pe parcurs, asta doar pentru a se adapta unui câmp de luptă ostil, cel al criminalității.

În cele mai multe dintre situații, bărbatul se dovedește scârbit poate chiar plictisit, de circumstanțele, cazurile și indivizii pe care trebuie să îi ancheteze, motiv pentru care se raportează la locul de muncă doar prin prisma funcției pe care o deține și nicidecum în calitate de om. Tocmai pentru că nu este interesat de latura umană a celor care îi pășesc pragul și pe care îi consideră, fără dovezi evidente, vinovați, aplică un tratament corecțional care se rezumă la tehnici de intimidare sau chiar la strategii de șantaj emoțional. Este pe cât se poate de practic, iar toți cei care ajung pe scaunul din față sa sunt considerați nelegiuți, iar fără vreun fel de mustrare de conștiință sau fără a porni de la prezumția de nevinovăție, tranșează psihicul acestor făpturi prin însuflarea unor sentimente de frică, neputință și culpabilitate cu mult mai intense decât cele deja prezente.

– *Sigur!* răspunde nepăsătoare, fiind conștientă de faptul că nu va renunța la constrângerile psihologice până în momentul în care nu îi va confirma că e responsabilă de crima pe care o cercetează cu atât de mult patos. *La revedere!* expune ușor în clipa în care se ridică de pe scaun.

– *La revedere!* transmite el închizând dosarul și trântindu-l peste un alt teanc de hârtii.

Maya iese în vestibul, iar de această dată ocheadele celor câptușiți în pânză cad asupra sa bănuitor. Nici măcar aerul de afară nu o ajută să se dezmeticească, pretext pentru care înlemnește pe scaunul din față al mașinii, cu degetele împleticite unele într-altele.

– *Totul va fi bine!* șoptește încet.

Își petrece restul zilei între cei patru pereți ai apartamentului închiriat recent, în urmă cu aproximativ două săptămâni, printr-o platformă de pe internet. Voit sau nu, cert este că nu mai poate sta

în locul în care și-a petrecut ultimii trei ani. Ar fi imposibil pe de-o parte pentru că nu ar suporta să revadă la infinit un episod îngrozitor care a luat naștere între zidurile frumoș decorate, iar pe de cealaltă parte pentru că zona este în prezent investigată de anchetatori. O crimă odioasă s-a petrecut dincolo de ușa metalică pe care este inscripționată cifra nouăzeci și doi.

Deși se străduiește din răputeri, uneori nu reușește să se acomodeze, cu atât mai puțin să facă față noului habitat. Aici totul are un iz neobișnuit, combinând mucegaiul cu miasma unor obiecte degradate. Pereții îngălbeniți și-au pierdut de multă vreme culoarea, dovedindu-se a fi murdari și plini de zgârieturi, motiv pentru care cojile de tencuială se desprind și lasă la vedere porțiuni neplăcute. La rândul său, mobila este uzată, iar odată cu timpul și-a pierdut atât aspectul, cât și utilitatea, iar parchetul din dormitor, găurit pe alocuri, este acoperit de o mochetă cârpită de o culoare roșiatică. Fereastra încadrată în șipci de lemn permite brizelor variabile de aer, fie reci, fie calde, să se năpustească înăuntru, însoțite de sunetele bizare pe care copacii înalți le creează ori de câte ori crengile se ciocnesc de bucata de sticlă. Nu-i de mirare că Maya se trezește în toiul nopții, fără a-și da seama că ramurile se lovesc de geam, dincolo de jaluzelele perforate, iar ca rezultat un freamăt înfricoșător îi zbârlește pielea.

Liniștea din bucătărie este întreruptă de soneria telefonului aflat pe blatul mesei, cu ecranul în jos.

– Alo! răspunde iritată.

– Bună, Maya! vorbește Cristian. Cum te simți?

– Sunt bine...

– Nu pari atât de bine pe cât pretinzi! expune bărbatul cald. Ești acasă? Eu sunt prin zonă și vreau să vorbim...

– Da, sunt acasă! îl întrerupe ea. În noul meu apartament, mic și primitiv... completează în mod ironic, trecându-și privirea peste bucătăria îngrămădită.

– Ajung imediat! adaugă glasul masculin înainte de a închide.

– Super! exclamă fără vlagă, dorindu-și mai mult decât oricând să rămână singură pentru a ordona bucată cu bucată piesele unui puzzle mult prea dificil de rezolvat.

Golește scrumiera îndesată până la refuz cu mucuri de țigară, apoi așază un ibric de inox deasupra flăcării plâpânde a ochiului de aragaz. Bătăile exagerate din ușă o fac să tresară, ea și când nu ar fi așteptat pe cineva.

– Intră! expune moale când deschide larg ușa.

De când s-a mutat aici nu a fost vizitată de nimeni, exceptând o scurtă și nesatisfăcătoare escapadă a părinților săi, cei care mai discret sau nu, au judecat-o pentru alegerea făcută. Probabil că a ales acest loc tocmai din cauza faptului că se potrivește într-un totu pe care îl trăiește deja de două luni, altfel nu ar exista o explicație rațională pentru care o persoană atât de gingașă a optat pentru un spațiu atât de dizgrațios. Ce altceva ar ține-o într-un apartament înghesuit în care dezordinea se unește într-un mod destul de ciudat cu obiectele demodate care și-au pierdut de mult farmecul?

Brațele lui Cristian sunt acoperite de o cămașă albă ai cărei nasturi sunt desfăcuți în dreptul încheieturilor osoase și, de asemenea, în dreptul pieptului peste care se remarcă câteva fire de păr ondulate. În ochii verzi se unește starea de nelămurire cu dezgustul pe care ezită să îl transpună în mod direct, dar pe care urmează să îl mascheze, iar mai apoi să îl împacheteze în cuvinte măgulitoare care nu au intenția de a-i afecta și mai tare modul dezgustător de supraviețuire al bunei sale amice.

– Cum ești? o măsoară chibzuit.

– Sunt mai bine! ripostează ea tăios în încercarea de a-l face să înțeleagă că nu va avea parte de sfârșitul glorios pe care încearcă amândoi să îl contureze de săptămâni bune.

– Cum au decurs lucrurile astăzi? o consultă bărbatul așezându-și geanta neagră pe marginea măsuței. Cum decurge ancheta? conturează curios.

– Nu foarte bine, dar nu este ceva nou... suspină greoi simțindu-și gura uscată. Tot suspectă principală sunt, iar modul în care îmi vorbește ofițerul mă face până și pe mine să cred că sunt vino-

vată... Mă presează să îmi asum consecințele unor acțiuni care nu îmi aparțin... presară întristată.

– Așa merg lucrurile... Este obligată să găsească un vinovat! explică echilibrat Cristian, dându-i de înțeles că acest coșmar nu se va opri prea curând sau cel puțin nu înainte ca ea să accepte să fie pedepsită.

– Chiar dacă vinovatul este, de fapt, nevinovat? se protejează tânăra de parcă omul pe care îl are în față este hărțuitorul care așteaptă cu nerăbdare confirmarea ei.

– Este o procedură diferită în cazul unui omor...

– Diferită... în ce sens? îl oprește Maya cerându-i explicații.

– Sunt obligați să închidă dosarul, iar pentru asta au nevoie de un inculpat. La fel cum ești tu presată de tot ceea ce ți se întâmplă, la fel sunt și ei presați de lipsa dovezilor...

Cei doi se cunosc din facultate, încă din perioada în care Cristian își dădea silința să facă față cursurilor de psihologie și psihanalitică. După un semestru a realizat că nu i se potrivește câtuși de puțin profesia de psiholog, motiv pentru care a tras cu dinții să ajungă pe băncile facultății de drept. Într-adevăr, nu i-a fost ușor, însă în cele din urmă și-a atins obiectivul, iar pentru asta acum suportă capriciile existențiale ale prietenei sale, ba mai mult de atât, o reprezintă în procesul care i-ar putea marca viața pentru totdeauna.

În mod evident, într-un anumit punct destinul i-a unit și, de asemenea, a creat o conexiune specială chiar din primele momente în care și-au vorbit. Apoi, peste doar câteva luni, gelozia lui Adrian a intervenit și a produs, în același timp, o ruptură, chiar și atunci când relația lor de prietenie nu înceta să înflorească de la o zi la alta. Oare de ce s-a sacrificat în numele iubirii și a renunțat la tot ceea ce îi nemulțumea partenerul, în special atunci când știa că nu există nicidecum un echilibru sau măcar o formă de reciprocitate? S-a lăsat pe ea când și-a urcat iubitul pe un pedestal. Deși au existat nenumărate impedimente, acum, la mai bine de doi ani distanță, chimia dintre cele două vechi cunoștințe a renăscut exact din punctul în care a fost oprită, fără orgolii, resentimente sau ambiții. Apropierea s-a produs natural, chiar în secunda în care ancheta a fost deschisă, iar Maya a

devenit suspectă principală în moartea bizară a lui Adrian, mai concis, a viitorului ei logodnic.

– Ți-am pregătit o cafea! îi spune timorată, strecurându-i un zâmbet forțat.

– Nu era nevoie, Maya!

– Eu consider că este un gest ne semnificativ în comparație cu tot ceea ce faci tu pentru mine...

– Fac ceea ce consider a fi corect! transpune avocatul temperat, savurând gustul tare al cafelei. Dacă mi-ai povestit tot ce s-a întâmplat astăzi, voi pleca!

– Deja? sare ca arsă. Nici măcar nu ți-ai băut cafeaua...

– Am foarte mult de muncă... Apropo, când va fi următoarea întrevedere?

– Măine... Se presupune că ar fi găsit noi probe... dezvăluie pierdută.

– Atât de rapid? întreabă bărbatul surprins. În regulă! Vreau doar să fii foarte atentă la ceea ce vei spune pentru că, din păcate, nu pot fi alături de tine... Fii precaută pentru că vor încerca să te limbă în așa fel încât să recunoști, chiar dacă nu ai nimic de dezvăluit! concluzionează sorbind câteva înghițituri din ceașca arămică.

– În regulă! Voi încerca să fiu atentă... declară derutată, conducându-l până în dreptul ușii.

– Foarte atentă! repetă el mult mai precis, de parcă ar fi vrut să scoată asta în evidență. Vorbim zilele următoare despre cum au decurs lucrurile! Ai grijă de tine, Maya!

– Mulțumesc pentru tot suportul... nu știu ce aș fi făcut dacă nu te-aș fi avut pe tine... mărturisește efemer.

– Știu doar că și tu ai fi avut încredere în mine într-o situație similară... Nu trebuie să îmi mulțumești pentru nimic, trebuie doar să mă ajuți să câștig cazul ăsta! deduce el privind-o tandru. Vorbim mai târziu!

– O seară plăcută! vorbește Maya încet, etalând un surâs fugitiv chiar înainte de a înclina capul.

Întunericul se așterne peste pământ, iar demonii urmează să iasă la suprafață și să scurme în rănilor putrede pe care oamenii de rând

nu le pot trata cu niciun fel de medicamentație, dezvăluindu-și astfel condiția de muritori. Poate că iluziile împrăstie toxicitate și întemnițează astfel mintea într-o lume în care totul este diferit, exact așa cum se poate mai rău. Cu toate acestea, există anumite traume care rămân și care nu mai pot fi tratate nici de timp, nici de singurătate, nici de dragostea celor din jur. De cele mai multe ori, suferința nu vindecă suferință. Deși frica pornește din nesiguranță, anxietate sau lipsă de informații, distruge totul în calea sa, indiferent dacă sunt credințe bine înrădăcinate sau, pur și simplu, argumente fără prea mult substrat, însă odată instalată, această emoție va măcina trupul, sufletul și rațiunea exact cum o moară cerne boabele de cereale și le transformă în făină.

2 ARMISTIȚIUL

Toate anomaliiile din viața tinerei devin, mai devreme sau mai târziu, o normalitate. Poate din cauza faptului că adeseori rătăcește la bifurcarea a două drumuri ajunge să ducă o lupă atât de aprigă împotriva propriei persoane sau, contrar, poate că tinde să își creeze o lume în care totul este bine pus la punct, iar când vreun eveniment ia naștere, pur și simplu, rămâne neputincioasă înaintea prezentului. Se află din nou în fața secției de poliție, evitând ca de obicei să coboare din mașina parcată pe același loc, amenajat parcă expres pentru ea. Prin parbrizul murdar pe alocuri observă cărămirile arămii și se îngrozește doar când se gândește la lucrurile care se produc dincolo de zidul solid pe care momentan îl examinează din exterior.

Se încăpățânează să trăiască viața pe care societatea i-a impus-o, împinsă de la spate de factori care nu au nimic de-a face cu ea, ci cu repercusiunile care au căzut pe umerii ei. Cu cât se opune mai mult trecutului, cu atât amintirile, trăirile și rănile își fac loc în realitatea sa cotidiană. În mod normal ar fugi, însă realizează că nu există un loc în care se poate ascunde pentru totdeauna, fiind mai dureros să aștepte să fie descoperită. Desigur, în cazul ei ar fi zadarnic, poate chiar prostesc să dea bir cu fugiții până în momentul în care ancheta nu va fi închisă. Astfel, fără voia ei, se lasă în continuare ghidată într-un dans pe care nu îl cunoaște și în fața căruia se lasă călcată în picioare, nu pe picioare. În vremuri de mult apuse adora să danseze, mai ales atunci când deslușea tainele enigmatice ale fiecărui pas pe care îl făcea sau, de ce nu, în clipa în care se pierdea între brațele ferme ale celui care o conducea. Acum totul este diferit, urând să audă până și sunetele unei piese siropoase, cu atât mai puțin versurile migălitoare ale unor interpreți care nu cred cătuși de puțin în emoțiile pe care le transmit.